

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **DFH Haus CZ s. r. o.**, IČ 62411811, Žákava 162, 332 04 Nezvěstice,
zastoupeného Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem,
Divadelní 4, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043, Masarykova 427/31,
602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2019, č.j. 34336/19/5200-11431-706481,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 22. 10. 2019, Krajskému soudu v Plzni doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2019, č.j. 34336/19/5200-11431-706481 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „finanční úřad“ nebo „správce daně“), ze dne 10. 12. 2018, č.j. 2018959/18/2304-50522-401538 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl podle § 119 odst. 1 daňového řádu zamítnut žalobcův návrh na povolení obnovy řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 ukončeného pravomocným platebním výměrem vydaným Finančním úřadem v Blovicích ze dne 18. 7. 2011, č.j. 33997/11/141970401538, a řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 ukončeného pravomocným platebním výměrem vydaným Finančním úřadem v Blovicích ze dne 3. 9. 2012, č.j. 48559/12/141970401538. Platebními výměry byla žalobci po uznání daňové ztráty a slevách stanovena daň ve výši 610 280 Kč (za rok 2010) a ve výši 1 547 590 Kč (za rok 2011).

2. Daň z příjmu právnických osob byla v rozhodném období upravena zákonem o daních z příjmů. Postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní, upravuje daňový řád.

[II] Žaloba

3. Žalobce nejprve stručně shrnul odůvodnění žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí stran podmínek povolení obnovy řízení (body [17] – [22] napadeného rozhodnutí) a stran žalobcem uvedených důvodů k obnově řízení – nadhodnocené převodní ceny v letech 2005 a 2006 (body [29] – [31] napadeného rozhodnutí), která nebyla správcem daně povolena.
4. Žalobce s názorem žalovaného nesouhlasil a oponoval vlastním pohledem na věc.
5. Není pravda tvrzení žalovaného, že na základě žalobcem podaných dodatečných přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2005 a 2006 správce daně toto bezesbytku akceptoval. Dokladem opaku jsou rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2014, č.j. 17323/14/5000-14201-706012, a č.j. 17337/14/5000-14201-706012, na daň z příjmů právnických osob za rok 2005 a 2006.
6. Předmětem sporu je posouzení, zda existují důvody pro povolení obnovy řízení u daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2011 po obdržení výsledků daňové kontroly provedené německým finančním úřadem u mateřské společnosti DFH Fertighaus Holding AG a u spojené osoby DFH Musterhäuser GmbH. Žalobce doložil výsledky daňové kontroly mateřské společnosti DFH Fertighaus Holding AG obdržené dne 19. 6. 2013. Naproti tomu žalovaný míní, že výsledky této daňové kontroly nejsou oním důvodem pro povolení obnovy řízení u daně z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011. Kdyby tomu tak ale bylo, nemohl by správce daně vydat rozhodnutí ze dne 15. 8. 2018, č.j. 1643955/18/2304-50522-401538. Na základě výsledků daňové kontroly u mateřské společnosti DFH Fertighaus Holding AG a u spojené osoby DFH Musterhäuser GmbH v SRN, která se týkala let 2005–2007, podal žalobce dodatečná přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2005, 2006, 2010 a 2011. O konečných výsledcích kontroly byla mateřská společnost DFH Fertighaus Holding AG informována na základě platebních výměrů obdržených dne 17. 5. 2013. Žalobce o tom informovala dopisem ze dne 18. 6. 2013, obdrženým dne 19. 6. 2013.
7. Daňová kontrola v Německu se týkala mimo jiné převodních cen, které byly fakturovány žalobci, dodatečná přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2005, 2006, 2010 a 2011 podal žalobce v souladu s Úmluvou o zamezení dvojího zdanění v souvislosti s úpravou zisku spojených podniků č. 90/436/EHS publikované ve Sbírce mezinárodních smluv pod číslem 93/2006, tzv. Arbitrážní konvencí. V platebních výměrech na rok 2005 a 2006 je odkazováno na zprávu o kontrole ze dne 20. 12. 2012, která byla vydána finanční Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správou země Porýní - Falc, pracoviště Koblenz. Část, která se týká společnosti žalobce (v té době OKAL CZ s. r. o.), je uvedena pod bodem 1.9 této zprávy. Tento bod zmiňuje úpravu cen, a to v závislosti na výsledcích ukončeného mezinárodního dohodovacího řízení (řešení případu dohodou dle Úmluvy o zamezení dvojího zdanění v souvislosti s úpravou zisků sdružených podniků).

8. Mezinárodní dohodovací řízení probíhalo na roky 2002, 2003 a 2004, a to v souvislosti s úpravou cen v těchto letech. Na základě kontroly v Německu byly upraveny ceny a žalobce podal dne 20. 12. 2007 dodatečná daňová přiznání. Protože byl nesouhlas s doměřením a úpravou cen na německé straně, bylo zahájeno mezinárodní dohodovací řízení. To bylo ukončeno v srpnu 2012 a dodatečné platební výměry vydané správcem daně byly žalobci doručeny dne 17. 9. 2012.
9. Daňová kontrola v Německu, která se týkala let 2005–2007, přihlédla k výsledkům tohoto arbitrážního řízení a upravila ceny tak, aby obsahovaly pětiprocentní ziskovou přírážku. Úprava cen byla provedena a zjištěna jen za roky 2005 a 2006. Úprava cen neproběhla do fakturováním rozdílů, neměla tedy dopad do účetnictví žalobce a došlo pouze k podání dodatečných přiznání a úpravě daňových základů a daně.
10. Na základě informace o konečných výsledcích kontroly mateřské společnosti podal žalobce dne 27. 6. 2013 dodatečná přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2005, 2006, 2010 a 2011. Dodatečným platebním výměrem č.j. 816251/13/2304-24801-401538 byla dne 8. 7. 2013 vyměřena daňová ztráta u daně z příjmů právnických osob za rok 2006 ve výši 5 621 440 Kč. Daňovou ztrátu ve výši 5 621 440 Kč požaduje žalobce uznat po žalovaném jako důvod pro povolení obnovy řízení u daně z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011.
11. Aby narovnání stavu transferových cen mezi spřízněnými osobami nebylo iluzorní a mělo ekonomické ratio, podal žalobce i dodatečná přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 a v nich uplatnil snížení základu daně o daňovou ztrátu za rok 2006 ve výši 1 040 583 Kč za rok 2011 a ve výši 3 210 867 Kč za rok 2010. Na to správce daně rozhodnutím ze dne 13. 9. 2013, č.j. 819349/13/2304-24801-401538, a č.j.819339/13/2304-24801-401538, zastavil řízení ve věci podaných dodatečných přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 z důvodu, že nelze dodatečně uplatnit snížení základu daně o daňovou ztrátu, pokud současně není dodatečně zvýšen základ daně.
12. Jestliže správce daně dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 7. 2013, č.j. 816251/13/2304-24801-401538, vyměřil daňovou ztrátu u daně z příjmů právnických osob za rok 2006 ve výši 5 621 440 Kč, pak je spravedlivé, aby základ daně z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 byl snížen o daňovou ztrátu za rok 2006. Pokud tomu brání to, že „nelze dodatečně uplatnit snížení základu daně o daňovou ztrátu, pokud současně není dodatečně zvýšen základ daně“, pak je třeba najít jinou procesní cestu, kterou bude možné docílit snížení základu daně z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 o daňovou ztrátu za rok 2006, a tou je obnova řízení. Žalovaný s tím nemá problém, když uvádí: „*Daňový subjekt z uvedených rozsudků dovozuje, že jestliže lze vyšší částku daňové ztráty uplatnit v doměřovacím řízení a ve vyměřovacím řízení, pak není důvod, proč by vyšší částku daňové ztráty nebylo možno uplatnit v obnoveném vyměřovacím řízení. S tím je možno souhlasit, je ovšem nutno zkoumat, jak je uvedeno výše, splnění podmínek uvedených v ust. § 117 odst. 1 daňového řádu, které však ve zde řešeném případě splněny nebyly, viz odstavec [28] a [32].“*

13. Procesní cestou, kterou by bylo možné docílit snížení základu daně z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 o daňovou ztrátu za rok 2006, je povolením obnovy řízení otevřít vyměřovací řízení dle řádných přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2010 (podaného dne 30. 6. 2011) a 2011 (podaného dne 29. 6. 2012) a ve vyměřovacím řízení uplatnit daňovou ztrátu za rok 2006.
14. Tato procesní cesta je schůdná, protože podle čl. 24 odst. 3 smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Spolkovou republikou Německa o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku (vyhláška č. 18/1984 Sb.) platí: *„Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno nebo kontrolováno osobou nebo osobami majícími bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, nesmí být podrobeny v prvně zmíněném smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojeným, které by byly jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky tohoto prvně zmíněného státu.“*
15. Žalovaný nemá pravdu v tom, že vyměření daňové ztráty za rok 2006 dne 8. 7. 2013 nelze považovat za novou skutečnost nebo důkaz, protože vyšel najevo po ukončení vyměřovacích řízení za rok 2010 a 2011, a neexistoval v roce 2011 a 2012 při rozhodování správce daně v původním vyměřovacím řízení za rok 2010 a 2011. Žalovaný se tak mylí, pokud daňová ztráta roku 2006 měla být vyměřena v roce 2011 (za rok 2011) a v roce 2012 (za rok 2011).
16. Jak již bylo řečeno, daňová kontrola u mateřské společnosti DFH Fertighaus Holding AG (správně DFH Deutsche Fertighaus Holding AG) a u spojené osoby DFH Musterhäuser GmbH - sestra žalobce - byla německým finančním úřadem nařízena dne 27. 10. 2010 a provedena byla 25. 10. 2011-12. 12. 2012 (zpráva z kontroly ze dne 20. 12. 2012 za roky 2005 až 2007). Následně vydal dne 15. 4. 2013 německý finanční úřad platební výměry za roky 2005 a 2006.
17. Při posouzení splnění podmínek pro obnovu řízení žalobce vychází z toho, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být dříve uplatněny a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí o vyměření daně dle řádných přiznání k dani příjmů právnických osob za roky 2010 (podaného dne 30. 6. 2011) a 2011 (podaného dne 29. 6. 2012).
18. Novými skutečnostmi se podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2012, č.j. 1 Afs 28/2012-41, rozumí takové skutečnosti, které sice již v době původního rozhodování o věci existovaly, avšak nemohly být (práve pro svoji pozdější projevenou novost) v řízení uplatněny. Žalobce tedy o nich nemohl v době, kdy původní řízení probíhalo, vůbec vědět (staly se pro něho později novými), a nemohl je právě proto ani uplatnit. Tyto skutečnosti nebo důkazy plynou z daňové kontroly za roky 2005 až 2007 nařízené německým finančním úřadem dne 27. 10. 2010, tedy existovaly již v době původního rozhodování o vyměření daně dle řádných přiznání k dani příjmů právnických osob za roky 2010 (podaného dne 30. 6. 2011) a 2011 (podaného dne 29. 6. 2012), a vyšly najevo v roce 2013, kdy byl žalobce informován mateřskou společností. Tyto skutečnosti žalobce doložil v doplněních ze dne 23. 1. 2014 a ze dne 18. 1. 2014 k návrhu na obnovu řízení ze dne 19. 12. 2013. Žalobce připomněl, že kdyby tomu tak nebylo, nemohl by správce daně vydat rozhodnutí ze dne 15. 8. 2018, č.j. 1643955/18/2304-50522-401538.
19. Podstata problému je pak v cenách účtovaných mezi žalobcem (výnosy) a DFH Musterhäuser GmbH (náklady), které německý finanční úřad považoval za nadhodnocené, a proto je snížil na ceny obvyklé. Tím došlo u žalobce ke snížení výnosů a u společnosti

DFH Musterhäuser GmbH ke snížení nákladů. V důsledku toho pak žalobce podal dodatečná přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2005 a 2006 a dodatečným platebním výměrem správce daně ze dne 8. 7. 2013, č.j. 816250/13/2304-24801-401538, byla vyměřena daň z příjmů právnických osob za rok 2005 ve výši 1 441 440 Kč (nižší o 1 084 200 Kč proti dani uvedené v řádném přiznání), za rok 2006 byla vyměřena rozhodnutím ze dne 8. 7. 2013, č.j. 816251/13/2304-24801-401538, daňová ztráta u daně z příjmů právnických osob ve výši 5 621 440 Kč.

20. Procesní cestou, kterou by bylo možné docílit snížení základu daně z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 o daňovou ztrátu za rok 2006, je povolení obnovy řízení otevřít vyměřovací řízení dle řádných přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2010 (podaného dne 30. 6. 2011) a 2011 (podaného dne 29. 6. 2012) a ve vyměřovacím řízení uplatnit daňovou ztrátu za rok 2006.
21. V návrhu ze dne 19. 12. 2013 na povolení obnovy řízení ve věci vyměření daně z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011 se žalobce domáhal, aby v obnoveném řízení ve věci řádných přiznání k dani příjmů právnických osob za roky 2010 (podaného dne 30. 6. 2011) a 2011 (podaného dne 29. 6. 2012) byla uplatněna daňová ztráta za rok 2006 ve výši 1 040 583 Kč za rok 2011 a ve výši 3 210 867 Kč za rok 2010 vyměřená dodatečným platebním výměrem správce daně ze dne 8. 7. 2013, č.j. 816251/13/2304-24801-401538.
22. Žalobce navrhl i to, že pokud správce daně nesezná důvody pro povolení obnovy řízení, požaduje, aby
 - podle článku 25 smlouvy mezi ČSSR a SRN o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmů a z majetku byla tato věc předložena k řešení případu cestou dohody, protože je toho názoru, že by neuznání uplatnění daňové ztráty za rok 2006 přivedlo k zdanění, které není v souladu s touto smlouvou; příslušné úřady smluvních států se musí snažit vyřešit vzájemnou dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy, mohou se také vzájemně poradit za účelem vyloučení dvojího zdanění v případech, které nejsou upraveny touto smlouvou.
 - Ministerstvo financí učinilo podle § 39q písm. a), b) zák. č. 586/1992 Sb. opatření k zajištění vzájemnosti nebo odvetné opatření za účelem vzájemného vyrovnání zdanění, k odstranění tvrdostí a nesrovnalostí, tak aby došlo k uplatnění daňové ztráty za rok 2006 ve výši 1 040 583 Kč za rok 2011 a ve výši 3 210 867 Kč za rok 2010 ve věci řádných přiznání k dani příjmů právnických osob za roky 2010 (podaného dne 30. 6. 2011) a 2011 (podaného dne 29. 6. 2012).
23. Žalobce k tomu dostal strohou odpověď v prvoinstančním rozhodnutí, že toto není předmětem rozhodnutí o povolení či nepovolení obnovy řízení, a od žalovaného nedostal odpověď žádnou. Žalobce namítal, že usoudil-li správce daně, že mu není příslušné o tom rozhodnout, měl s tímto návrhem pracovat a postoupit ho tomu, kdo kompetentní je. Rozhodně ale není v principu dobré správy, aby správce daně uvedený návrh odbyl se slovy, že se netýká rozhodnutí o povolení či nepovolení obnovy řízení.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 26. 2. 2020, v němž nejprve stručně popsal průběh řízení o návrhu na povolení obnovy řízení a žalobní námitky. Žalovaný považoval veškeré námitky za nedůvodné a v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a správní spisy.

Relevantní skutečnost pro povolení obnovy řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

25. Předmětnou žalobní námitkou se žalovaný zabýval již v rámci odvolacího řízení a zcela v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména na bod [24] a násl.
26. V daném případě chce žalobce uplatnit v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roků 2010 a 2011 daňovou ztrátu, která mu měla u této daně vzniknout ve zdaňovacím období roku 2006. Vyměření této daňové ztráty dodatečným platebním výměrem správce daně ze dne 8. 7. 2013, č.j. 816251/13/2304-24801-401538, žalobce považuje za novou skutečnost nebo důkaz vzešlý najevo až po ukončení vyměřovacích řízení za roky 2010 a 2011.
27. Jak žalovaný uvedl již v bodě [18] napadeného rozhodnutí (s poukazem na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2006, č.j. 2 Afs 31/2005-57), nové skutečnosti a důkazy ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je nutno chápat tak, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování již existující, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně vzaty v úvahu při rozhodování v původním daňovém řízení. Bylo proto na místě posoudit, kdy žalobci daňová ztráta za rok 2006 byla vyměřena, neboť jen takovou (vyměřenou daňovou ztrátu) by mohl správce daně, coby odčitatelnou položku od základu daně, zohlednit jako onu skutečnost již v době rozhodování existující. K okamžiku vyměření daně z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011, tj. ke dni vydání platebních výměrů na daň z příjmů právnických osob za roky 2010 (18. 7. 2011) a 2011 (3. 9. 2012), k žalobcem nárokované daňové ztrátě neexistovalo žádné pravomocné rozhodnutí správce daně, kterým by byla předmětná daňová ztráta vyměřena (což není mezi žalobcem a žalovaným sporným). K vyměření předmětné daňové ztráty došlo až ke dni 8. 7. 2013. Ačkoliv tedy v dané věci správce daně za rok 2006 doměřil žalobci daňovou ztrátu, pak se v souvislosti s výše uvedeným jednalo o skutečnost, která v době rozhodování správce daně o dani z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 neexistovala a nejedná se o nový důkaz, který dodatečně umožňuje prokázat již dříve žalobcem tvrzené skutečnosti (srov. bod [19] rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018-19). V původním daňovém řízení za roky 2010 a 2011 přitom žalobce předmětnou daňovou ztrátu netvrdil. Daňová ztráta vyměřená až ke dni 8. 7. 2013 (tj. daňová ztráta uplatnitelná až po tomto datu) tak logicky nemůže vytvářet skutkový stav, jenž by zde byl v době vydání rozhodnutí o dani z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011, k nimž se mimořádný opravný prostředek upíná, tj. ke dni 18. 7. 2011 nebo ke dni 3. 9. 2012 (a právě k této době je nutné předmětnou věc zkoumat).
28. Žalovaný setrval na závěru, že stanovení převodních cen, resp. jejich následná úprava byly relevantními skutečnostmi pro posouzení zdaňovacích období roků 2005 a 2006. Žalobce tyto skutečnosti uplatnil v nalézacím řízení za roky 2005 a 2006. Naopak, tyto skutečnosti nemohou mít vliv na stanovení daně za zdaňovací období roků 2010 a 2011, jakkoliv se to žalobci zdá být nepochopitelné. Žalovaný v této souvislosti poukázal na výňatek z rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2011, č.j. 1 Afs 60/2011-119, z něhož citoval: „*Daňové řízení vede příslušný správce daně vždy o každé dani za každé zdaňovací období zvlášť, zvláště jej zahajuje a také toto řízení ukončuje zvlášť vydáním rozhodnutí o určité dani za příslušné zdaňovací období. Je tedy třeba odlišit dvě řízení, která sice spolu mohou souviset, neboť výsledek vyměření daňové povinnosti předchozího období může mít vliv na výši základu daně několika dalších následujících zdaňovacích období; tak tomu bylo i v tomto případě. Přitom je však třeba mít důsledně na paměti, že ačkoliv mohou výsledky daňové povinnosti jednotlivých období ovlivňovat výši základu daně období následujících, každé řízení probíhá zvlášť a o každém se vede odděleně řízení, přitom v rámci každého jednotlivého řízení mohou být zkoumány naprosto odlišné skutečnosti.*“.

29. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce beze sporu věděl o cenách účtovaných mezi ním (výnosy) a spojenou osobou DFH Musterhäuser GmbH (náklady), a není u nich tedy splněna zákonná podmínka, že *nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí (...) uplatněny v řízení již dříve* [§ 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu].
30. Žalovaný uvedl, že je to žalobce, který nese odpovědnost za nastavení převodních cen a s ohledem na relevantní právní úpravu muselo být žalobci známo, že pokud by byly tyto ceny nadhodnocené, vedla by taková skutečnost k úpravě základu daně o zjištěný rozdíl (§ 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů). Pokud měl žalobce nastaveny ceny v určité výši a následně v souvislosti s jejich nastavením uplatnil úpravu zisků, pak se nejedná o situaci, kterou má na mysli § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, nýbrž o situaci, kterou přímo předpokládá zákon o daních z příjmů. Institut obnovy řízení rovněž ze své podstaty nemůže sloužit k tomu, aby se žalobce „vlomil“ do daňového řízení za roky 2010 a 2011 jen proto, že podle § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů si nemůže dodatečně uplatnit snížení základu daně o nárokovanou daňovou ztrátu.

Strohá reakce správce daně na požadavky žalobce

31. Tato námitka nebyla v rámci odvolacího řízení uplatněná a žalobce reakci prvostupňového správce daně na jeho požadavky napadá až v žalobě. Žalovaný má za to, že správce daně nepochybil, pokud v odůvodnění svého rozhodnutí požadavky žalobce vyhodnotil tak, že se míjejí s předmětem řízení, které správce daně vede ve věci samé (týkající se obnovy řízení). V souvislosti s uvedeným je proto i předmětná námitka pro nyní řešenou věc irelevantní, když předmětem tohoto soudního řízení je posouzení naplnění podmínky pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Žalobce nadto ani ve zde řešené žalobě nspecifikuje, jak byl reakcí správce daně na svoje požadavky krácen na svých právech ve věci týkající se obnovy řízení.
32. Žalovaný pro úplnost dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že vzhledem k tomu, že nebyly shledány důvody pro povolení obnovy vyměřovacího řízení na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2011 a zároveň správce daně není kompetentní k řešení případu cestou dohody, postoupil případ žalobce dne 25. 11. 2019 písemností č. j. 2048047/19 ze dne 22. 11. 2019 v souladu s čl. 25 Smlouvy o zamezení dvojího zdanění č. 18/1984 Sb. k řešení cestou dohodovacího řízení Generálním finančním ředitelství.
33. Žalovaný navrhl na podkladě výše uvedeného žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

[IV] Doplnění žaloby

34. Žalobce doplnil žalobu podáními ze dne 28. 12. 2020 a 3. 4. 2021 (podáním ze dne 28. 12. 2020 podal repliku k vyjádření žalovaného ze dne 26. 2. 2020).
35. Žalobce zopakoval, že o nastavení převodních cen se spojenou osobou DFH Musterhäuser GmbH se dozvěděl od mateřské společnosti až dne 19. 6. 2013, takže žalovaný neměl pravdu, že žalobce beze sporu věděl o cenách účtovaných mezi ním (výnosy) a spojenou osobou DFH Musterhäuser GmbH (náklady) a mohl je bez svého zavinění uplatnit v řízení již dříve (žalobce dříve neznal názor německého správce daně na převodní ceny). Žalobce rovněž zopakoval, že jakmile se dozvěděl o nadhodnocených cenách, podal dne 27. 6. 2013 dodatečné přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2006 a upravil základ daně o zjištěný rozdíl (blíže rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2019, č.j. 29 Af 34/2018-35). Žalobce tedy nerozuměl tomu, proč mu žalovaný vytýká, že měl-li nastaveny ceny v určité výši a následně v souvislosti s jejich nastavením uplatnil úpravu zisků podle

německého platebního výměru, nejedná se o situaci, kterou má na mysli § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Nové skutečnosti nebo důkazy to jsou, protože jde o informace vzešlé od německého správce daně z německého platebního výměru, příjemcem těchto informací nebyl žalobce, a žalobce na základě těchto informací podal dne 27. 6. 2013 dodatečné přiznání. To, že skutečnosti nebo důkazy nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny v řízení již dříve, je dáno tím, že žalobce se o tom dozvěděl až dne 19. 6. 2013. Je to rétorika žalovaného, kterou Krajský soud v Plzni již v rozsudku ze dne 28. 12. 2017, č.j. 30 Af 12/2015-148, označil za nicneříkající spekulativní tvrzení.

36. Dle názoru žalobce, obnova daňových řízení za roky 2010 a 2011, v nichž chce žalobce snížit základ daně z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011 o daňovou ztrátu za rok 2006, je jediným řešením a podmínka vyjádřená v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu splněna byla. Jestliže se žalobce dne 19. 6. 2013 dozvěděl informace vzešlé od německého správce daně z německého platebního výměru a návazně na to podal dodatečné přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2006, pak se jedná o skutečnosti nebo důkazy nové. To, že skutečnosti nebo důkazy nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny v řízení již dříve, je dáno právě tím, že žalobce informace německého správce daně dříve neměl. Žalovaný poukázal na to, že skutečnosti nebo důkazy musí být existující v době rozhodování o dani z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011, to znamená ke dni 18. 7. 2011 a ke dni 3. 9. 2012, avšak neznámé žalobci nebo správci daně, aby nemohly být bez jejich zavinění uplatněny dříve. Žalobce v tom neviděl problém, jelikož německý platební výměr je za rok 2006, to znamená, že jde o daň za rok 2006 existující ke dni 18. 7. 2011 a ke dni 3. 9. 2012, a neznámý žalobci dříve (žalobce se informace z německého platebního výměru dozvěděl dne 19. 6. 2013. Spolu s dodatečným přiznáním k dani z příjmů právnických osob za rok 2006 podal žalobce dne 27. 6. 2013 i vysvětlení ze dne 21. 6. 2013.
37. Žalobce tak trval na tom, že pro obnovu daňových řízení za roky 2010 a 2011 splnil i podmínku vyjádřenou v § 117 odst. 2 daňového řádu, aby na důvody předmětné obnovy daňových řízení nešlo podat dodatečná přiznání. Vedle žalobcem zmiňovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2019, č.j. 6 Afs 147/2019-26, a ze dne ze dne 17. 3. 2020, č.j. 1 Afs 368/2018-58, to potvrzuje i žalovaným zmíněný § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů. Nejedná se proto o vlamování tam, kde nelze podat dodatečné přiznání, nýbrž o dosažení cíle správy daní obnovou řízení, aby za rok 2010 a 2011 došlo ke správnému zjištění a stanovení daně z příjmů právnických osob.
38. Splnění podmínek nařízení obnovy řízení tvrdil žalobce i v doplnění žaloby ze dne 3. 4. 2021, v němž uvedl, že zastává názor, že obnovou řízení může měnit daň z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011 o nárokovanou daňovou ztrátu za rok 2006, poněvadž nelze použít § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobce tím chce docílit cíle správy daně podle § 1 odst. 2 daňového řádu, aby došlo ke správnému zjištění a stanovení daně.
39. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2021, č.j. 11816/21/5200-11433-712953, s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2019, č.j. 6 Afs 147/2019-26, a ze dne 17. 3. 2020, č.j. 1 Afs 368/2018-58, uvedl, že aplikaci § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů nelze v žalobcově případě použít. Tím žalovaný potvrdil to, co žalobce uvedl již v doplnění žaloby ze dne 28. 12. 2020.
40. Žalobce byl toho názoru, že snížení základu daně z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011 o daňovou ztrátu za rok 2006 cestou obnovy řízení je jediná možná cesta ke správnému zjištění a stanovení daně. Na použití obnovy řízení pro snížení základu daně

z příjmů právnických osob upozornil i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č.j. 29 Af 71/2018-79 (bod [19]).

[V] Posouzení věci soudem

41. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
42. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
43. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
44. Ve věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první, neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
45. Žaloba není důvodná.
46. Prvoinstančním rozhodnutím byl podle § 119 odst. 1 daňového řádu zamítnut žalobcův návrh na povolení obnovy řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 ukončeného pravomocným platebním výměrem vydaným Finančním úřadem v Blovicích ze dne 18. 7. 2011, č.j. 33997/11/141970401538, a řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 ukončeného pravomocným platebním výměrem vydaným Finančním úřadem v Blovicích ze dne 3. 9. 2012, č.j. 48559/12/141970401538.
47. Soud ze správního spisu zjistil následující významné časosledné údaje. Žalobce podal **dne 30. 6. 2011** řádné daňové přiznání (dále jen „DP“) k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období (dále jen „ZO“) roku **2010**. Daň byla vyměřena ke dni 1. 7. 2011 konkludentním platebním výměrem ze dne 18. 7. 2011 (č.j. 33997/11). Tímto platebním výměrem byl v souladu s podáním vyměřen základ daně ve výši 15 454 588 Kč, uznán odpočet daňové ztráty ve výši 12 241 722 Kč a stanovena daň ve výši 610 280 Kč.
48. Žalobce podal **dne 29. 6. 2012** řádné DP k dani z příjmů právnických osob za ZO roku **2011**. Daň byla vyměřena ke dni 2. 7. 2012 platebním výměrem ze dne 3. 9. 2012 (č.j. 48559/12). Tímto platebním výměrem byl v souladu s podáním vyměřen základ daně ve výši 8 171 878 Kč a daň po slevách ve výši 1 547 590 Kč.
49. **Dne 27. 6. 2013** žalobce podal **dobře doložené** daňové přiznání (dále jen „DDP“) k dani z příjmů právnických osob za ZO roku **2005** a rovněž DDP k dani z příjmů právnických osob za ZO roku **2006**. **Uvedená DDP byla podána ve vazbě na výsledky daňové kontroly provedené v Německu u mateřské společnosti DFH Duetsche FertigHaus Holding AG a u spojené osoby DFH Musterhäuser GmbH za ZO roků 2005 až 2007 ukončené zprávou o daňové kontrole ze dne 20. 12. 2012.** Na základě výsledků daňové kontroly u zahraniční společnosti došlo k navýšení daňového základu u spojených osob v Německu, a to za ZO roku 2005 a 2006 [podstata výsledků daňové kontroly byla v zjištěných cenách účtovaných mezi daňovým subjektem (výnosy) a společností DFH Musterhäuser GmbH (náklady), které německý finanční úřad považoval za nadhodnocené, a z daného důvodu došlo ke snížení fakturovaných cen na ceny obvyklé]. Žalobce v souvislosti s uvedenými skutečnostmi postupoval podle Úmluvy o zamezení dvojího zdanění v souvislosti s úpravou zisků sdružených podniků č. 90/436/EHS, publikované ve Sbírce mezinárodních smluv pod číslem 93/2006 (tzv. Arbitrážní konvence), a v důsledku snížení výnosů (u

německé spojené osoby došlo ke snížení nákladů) podal příslušná DDP za ZO roků 2005 a 2006, ve kterých si odpovídajícím způsobem snížil daňový základ.

50. Na základě konkludentních dodatečných platebních výměrů ze dne **8. 7. 2013** byla v souladu s podáním DDP za ZO roků 2005 a 2006 snížena žalobci daň z příjmů právnických osob za ZO roku **2005** o částku ve výši 1 084 200 Kč a za ZO roku **2006** byla v souladu s podáním doměřena daňová ztráta ve výši 4 251 450 Kč (původní ztráta ve výši 1 369 990 Kč, po doměření celková ztráta ve výši 5 621 440 Kč).
51. Dále, žalobce podal **dne 27. 6. 2013** rovněž DDP k dani z příjmů právnických osob za ZO roku **2010**. V tomto dodatečném daňovém přiznání si daňový subjekt při stejném základu daně zvýšil odpočet uplatněné daňové ztráty o částku 3 210 867 Kč, tj. o část nově doměřené daňové ztráty z DDP za rok 2006. V doměřovacím řízení zahájeném tímto podáním došel správce daně k závěru, že pro vyšší odpočet daňové ztráty nebyly naplněny podmínky § 38p ZDP (= *nelze dodatečně uplatnit snížení základu daně o daňovou ztrátu, pokud současně není dodatečně zvýšen základ daně*) a doměřovací řízení rozhodnutím ze dne **13. 9. 2013**, č.j. 819339/13, zastavil. Odvolání nebylo podáno.
52. Žalobce rovněž dne **27. 6. 2013** podal DDP k dani z příjmů právnických osob za ZO roku **2011**. V tomto dodatečném daňovém přiznání si při stejném základu daně uplatnil odpočet daňové ztráty ve výši 1 040 583 Kč, tj. část doměřené daňové ztráty z DDP za rok 2006. V doměřovacím řízení zahájeném tímto podáním došel správce daně ke stejnému závěru, tj. že pro odpočet daňové ztráty nebyly naplněny podmínky § 38p ZDP a doměřovací řízení rozhodnutím ze dne **13. 9. 2013**, č.j. 819349/13, zastavil. Odvolání nebylo podáno.
53. **Dne 19. 12. 2013** žalobce podal návrh na povolení obnovy vyměřovacích řízení na dani z příjmů právnických osob za ZO roků **2010** a **2011**. Správce daně řízení o návrhu na povolení obnovy vyměřovacích řízení na dani z příjmů právnických osob za ZO roků **2010** a **2011** zastavil rozhodnutím ze dne **13. 6. 2014**, č.j. 1266923/14, s tím, že žalobce při podání návrhu na povolení obnovy řízení ze dne 19. 12. 2013 nesplnil subjektivní lhůtu pro podání ve smyslu § 118 odst. 2 daňového řádu. Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí odvoláním, které Odvolací finanční ředitelství zamítlo rozhodnutím ze dne 17. 2. 2015, č.j. 4937/15/5200-11431-706012. Žalobce napadl toto rozhodnutí správní žalobou a Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 12. 2016, č.j. 30 Af 12/2015-121, žalobu zamítl. Soud se ztotožnil se závěrem, že nebyla dodržena lhůta dle § 118 odst. 2 daňového řádu pro podání návrhu na obnovu řízení vyměřovacích řízení na dani z příjmů právnických osob za ZO roků 2010 a 2011. Nejvyšší správní soud k žalobcově kasační stížnosti zrušil uvedený rozsudek zdejšího soudu, a to rozsudkem ze dne 9. 8. 2017, č.j. 7 Afs 117/2017-34. Krajský soud v Plzni tak ve věci rozhodoval znovu, tentokrát rozsudkem ze dne 28. 12. 2017, č.j. 30 Af 12/2015-148, kterým bylo žalobou napadané rozhodnutí ze dne 17. 2. 2015, č.j. 4937/15/5200-11431-706012, zrušeno a věc byla vrácena odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Krajský soud v Plzni ve svém druhém rozsudku mj. uvedl, že „*pokud by i nadále přetrvávaly pochybnosti o počátku běhu lhůty, jeví se soudu jako nejtransparentnější řešení „propustit“ věc do meritorní fáze rozhodování o obnově řízení (povolení či zamítnutí návrhu).*“
54. Odvolací finanční ředitelství přípisem ze dne **11. 6. 2018**, **č.j. 26879/18/5200-11431-706012**, vrátilo správci daně předmětné odvolání k rozhodnutí (ve smyslu § 116 odst. 3 daňového řádu), když správce daně zavázalo, aby odvolateli (= žalobci) v plném rozsahu vyhověl podle § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu a následně rozhodl v dané věci v souladu s § 119 odst. 1 daňového řádu, tj. v merituu věci. Správce daně proto vydal dne 15. 8. 2018 rozhodnutí o odvolání (č.j. 1643955/18/2304-50522-401538), kterým žalobci vyhověl v

plném rozsahu v rámci odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení a předmětné rozhodnutí zrušil.

55. **Správce daně** pak věcně posoudil podaný návrh na povolení obnovy vyměřovacích řízení na dani z příjmů právnických osob za ZO roků 2010 a 2011 a dne 10. 12. 2018 vydal v souladu s § 119 odst. 1 daňového řádu rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení, kterým onen **návrh** zamítl (č.j. 2018959/18). Dle správce daně nebyl naplněn důvod pro povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, konkrétně tu nebyly nové skutečnosti, které v době rozhodování správce daně v původním řízení byly jak správci daně, tak daňovému subjektu neznámé, ale existovaly a se kterými se daňový subjekt seznámil až poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o dani z příjmů právnických osob za ZO roků 2010 a 2011.
56. Jádrem problému je spor o to, co je oněmi novými skutečnostmi, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Žalobce je toho názoru, že určující je fakt, že v době původního řízení již existovaly skutečnosti následně deklarované německými daňovými úřady (= v roce 2012). Daňové orgány oponují názorem, že k vyměření daňové ztráty za ZO roku 2006 došlo až dne 8. 7. 2013 vydáním dodatečného platebního výměru. Tato daňová ztráta je tak sice novou skutečností, která vyšla najevo, avšak nejedná se o skutečnost, která existovala a byla známá daňovému subjektu či správci daně při rozhodování v původních vyměřovacích řízeních, tj. v roce 2011 (daň z příjmu za rok 2010), resp. v roce 2012 (daň z příjmu za rok 2011).
57. Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu platí: *„Řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.“*
58. Podle § 119 odst. 1 daňového řádu platí: *„Obnovu řízení povolí nebo nařídí správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a neshledá-li důvod povolení obnovy, návrh zamítne.“*
59. Předně, žalobce se mýlí, když tvrdí, že by správce daně nemohl vydat rozhodnutí ze dne 15. 8. 2018, č.j. 1643955/18/2304-50522-401538, pokud by výsledky daňové kontroly obdržené od mateřské společnosti DFH Fertighaus Holding AG dne 19. 6. 2013 nebyly oním důvodem pro povolení obnovy řízení u daně z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011. Odkazovaným rozhodnutím správce daně bylo ve smyslu § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu (*„Správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, rozhodne o odvolání sám, pokud mu v plném rozsahu vyhoví a toto rozhodnutí není v rozporu s vyjádřením příjemců rozhodnutí podle § 111 odst. 4.“*) žalobci vyhověno a bylo zrušeno původní rozhodnutí o zastavení řízení o návrhu na obnovu, aby o něm bylo následně rozhodnuto věcně. Zrušením rozhodnutí o zastavení řízení však správce daně rozhodně nemohl jakkoliv předjímat, zda okolnosti tvrzené žalobcem budou skutečnostmi odůvodňujícími povolení obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. To mohlo být (a také bylo) posouzeno až následně v řízení, v němž bylo rozhodováno o povolení nebo zamítnutí takového návrhu. Správce daně v žalobcově věci seznal, že tu takové důvody nejsou, tedy že žalobcem tvrzené skutečnosti nejsou těmi, které by povolení obnovy řízení odůvodňovaly, a návrh ve smyslu § 119 odst. 1 daňového řádu zamítl.
60. Soud se ztotožnil se závěry správců daně obou stupňů. Existence nadhodnocených převodních cen ovlivnila výši daňové povinnosti za ZO roků 2005 a 2006, nikoliv za

zdaňovací období následující po těchto zdaňovacích obdobích. Pro každé zdaňovací období je totiž nutné hodnotit skutečnosti, které mohou ovlivnit výši daňové povinnosti pro toto období. Pro ZO let 2010 a 2011 nebyla touto skutečností výše převodních cen zjištěná v roce 2006, ale daňová ztráta vyměřená za ZO roku 2006, kterou by si mohl žalobce za určitých okolností uplatnit jako odečet od základu daně. Rozhodující tak je, kdy ona daňová ztráta vznikla, byla vyměřena a bylo možno ji odečíst od základu daně ve smyslu § 34 odst. 1 ZDP („*Od základu daně lze odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v 5 zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje.*“). Tímto datem je tak datum 8. 7. 2013, kdy byl vydán dodatečný platební výměr za rok 2006. Teprve tímto dnem byla stanovena zvýšená daňová ztráta na dani z příjmů právnických osob za ZO roku 2006, kterou chce žalobce dle § 34 odst. 1 ZDP odečíst od základu daně za zdaňovací období roku 2010 a 2011. Jestliže tedy došlo k vyměření daňové ztráty až po ukončení uvedených vyměřovacích řízení (= vyměřovacích řízení za ZO 2010 a 2011), nelze toto vyměření daňové ztráty považovat za novou skutečnost, která vyšla najevo po ukončení těchto vyměřovacích řízení a zároveň existovala již v době rozhodování správce daně v původním vyměřovacím řízení. A to proto, že v době rozhodování správce daně v původním vyměřovacím řízení taková skutečnost de iure neexistovala. Je tak zřejmé, že nebyla splněna část podmínky vymezené v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

61. Argumentačně lze rovněž odkázat i na závěry vyjevené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2020, č.j. 10 A 30/2020-63, v němž bylo, byť *obiter dictum*, konstatováno mj. toto (zvýraznění provedl Krajský soud v Plzni): „[62] Městský soud je toho názoru, že první skutečně vhodnou procesní obranou mělo být přezkoumání platebních výměrů za roky 2010 a 2011, v nichž správce daně žalobci neumožnil zohlednění daňové ztráty za daňové období roku 2006. Žalobce takovou procesní obranu však nezvolil. Až následně, jak vyplývá z výše rekapitulovaného přehledu řízení, se žalobce v řízení u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 77 Af 1/2019 domáhá přezkoumání rozhodnutí o zastavení řízení o obnově daňových řízení za roky 2010 a 2011, příp. žalobce aktuálně podal odvolání proti pozdějšímu zastavení řízení o dodatečných daňových přiznáních za rok 2010 a 2011 podaných dne 28. 10. 2019. [63] Pokud však žalobce nevyužil již první procesní obrany, v níž by se domáhal přezkoumání důvodů pro nezohlednění daňové ztráty a případného přehodnocení postoje správce daně a k úspěchu nepovedou ani následná zmíněná odvolací či soudní řízení, žalobci již nezbude, než současný výsledek zdanění respektovat. Ostatně v rozsudku ze dne 11. 12. 2019, č. j. 6 AfS 147/2019-26, Nejvyšší správní soud odmítl, že by snad měla být odmítnuta aplikace ustanovení zákona o daních z příjmů, která jsou pro daňový subjekt nevýhodná, tj. omezují jeho možnosti snížit si své daňové povinnosti vůči státu. V opačném případě by bylo nutné všechna taková ustanovení, která jsou v neprospěch daňového subjektu (tj. jejich dodržení vede ke zvýšení jeho daňové povinnosti), v rozporu s jejich výslovným zněním neaplikovat, což by vedlo k naprosté negaci hmotně právních omezujících podmínek – např. otázka daňové uznatelnosti účetních odpisů a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2015, č. j. 9 AfS 74/2014-125).“ Dlužno dodat, že uvedeným rozsudkem byla zamítnuta žalobcova žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného správního orgánu. Žalobce se touto žalobou domáhal toho, aby a) žalované Generální finanční ředitelství ve věci daní z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011 předložilo žalobcovu věc k řešení cestou dohody podle článku 25 Smlouvy mezi ČSSR a SRN o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmů a z majetku, a b) žalované Ministerstvo financí učinilo opatření k zajištění vzájemnosti nebo odvetné opatření za účelem

vzájemného vyrovnání zdanění, k odstranění tvrdostí a nesrovnalostí podle § 39q písm. a), b) zákona o daních z příjmů.

62. K tomu lze konstatovat, že žalobce skutečně nevyužil onu první obrannou možnost, tedy opravný prostředek v řízení před správcem daně. A soud následně nepřítakal jeho argumentaci na podporu tvrzení stran obnovy řízení. Soud stejně tak nesdílí žalobcův názor na strohost argumentace správce daně. Naopak, ten vyjevil přesně a přehledně, proč shledal žalobcův návrh jako nemožný.
63. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

[VI] Náklady řízení

64. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. 1. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu